

LJETOPIS SLAVKA MIHALIĆA

1928. Rođen je 16. ožujka u Karlovcu, u građanskoj obitelji posvećenoj književnosti i umjetnosti. Otac Stjepan (1901. – 1984.), poznati pripovjedač i dramski pisac, radio je kao gradski činovnik, potom kao kazališni ravnatelj i urednik, a nakon 1971. bio je onemogućen u književnom radu. Majka Zlata rođ. Milčić nakon završene učiteljske škole posvećuje se kazalištu kao glumica karlovačkog kazališta.

1929. – 1938. Djetinjstvo provodi uz Kupu, na Mažuranićevoj obali 13. Dom Mihalićevih stjecište je karlovačkog intelektualnog i umjetničkog društvenog sloja. Krsni mu je kum Ljudevit Jonke (1907. – 1979.), poslije znameniti jezikoslovac, sveučilišni profesor i predsjednik Matice hrvatske.

Budući pjesnik u Karlovcu polazi pučku školu, pokazujući istodobno i dar za crtanje, glazbu i pisanje. Do kraja života ostat će zaljubljenik u klasičnu glazbu i njezin promicatelj.

1939. – 1947. Učenik karlovačke Državne muške realne gimnazije, prolazi sve nedaće ratnih prilika. Pokazuje izrazitu sklonost prema likovnom izražavanju, kojemu će se često vraćati i u budućnosti.

O Božiću i očevu imendanu 1942. napisao prvu pjesmu. “Bila je to pjesma o četi olovnih vojnika koji idu preko stola, a zadnji od njih vuče za sobom batrljak otkinute noge, i tu se oni odjednom pretvaraju u ljude. Slijedila je pjesma o vrbama uz Kupu i mnoge druge kojima danas nema ni traga.” (*Približavanje oluje*, Zagreb, 1996., str. 292.)

U lipnju 1947. polaže ispit zrelosti, kratkotrajno se uz oca zapošljuje u karlovačkoj Elektri.

U prosincu, protiv volje obitelji, odlazi u Zagreb. Postaje novinar “latiničkog izdanja” “Borbe”.

1948. – 1952. Isprva u “Borbi”, potom i u drugim komunističkim listovima “slobodni novinar”. (Bio je to neobvezatan naziv za svaštarsko spadalo, koje je nekako ipak bilo “pripušteno” stro-

go kontroliranu tisku.) Objavljuje sitne članke, izvještaje, reportaže, uopće efemerne novinske priloge.

Početničke književne radove počinje tiskati u studentskim i omladinskim publikacijama. Na Filozofskom fakultetu Zagrebačkog sveučilišta upisuje kao izvanredni student talijanistiku i povijest umjetnosti, potom kroatistiku. Nije se isticao polaganjem ispita.

Zajedno s vršnjacima (Vlado Gotovac, Radovan Ivančević, Svetozar Petrović, Čedo Prica, Josip Pupačić, poslije još Ivan Slamnig, Antun Šoljan, Miroslav Vaupotić i dr.) među studentima filologije osniva Klub za suvremenu književnost.

1951. 1. svibnja izdaje i prvi broj vlastitog lista "Tribina", kojem je uslijedio još jedan broj.

1952. Urednik kulturne rubrike "Omladinskog borca", lista Narodne omladine Hrvatske.

1953. Objavljuje prve pjesme u "Krugovima".

Ženi se 10. listopada s Anom Tomić, Ličankom iz Rudopolja, općina Bruvno.

Zapošljuje se u novom, nešto manje nadgledanom izdavačkom poduzeću Lykos, koje će se potom proćuti kao nakladnik hrvatske poezije tijekom cijelog desetljeća. Lykos izdaje i "Ličke novine", u kojima Mihalić obavlja tehničke (grafičke) poslove. Stekao je izvanredno korisna praktična znanja iz tiskarstva toga doba, što će mu poslije omogućiti preživljavanje u više nego skromnim uvjetima obiteljskoga građanskog života.

1954. U vlastitoj nakladi od 300 primjeraka izlazi *Komorna muzika*, njegova prva zbirka od svega dvanaest pjesama, koja doživljuje neočekivano dobrohotan prijam među čitateljstvom i kolegama.

6. lipnja rodio mu se sin Zlatko, budući sveučilišni profesor na Kemijskom odsjeku Prirodoslovno-matematičkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Na temelju uspjeha prve zbirke, izdavačka kuća Lykos imenuje ga urednikom niza pjesničkih zbirki. U nekoliko godina objavljeno je oko četrdeset knjižica, zapravo sveukupna starina proizvodnja tada mladih krugovaša.

1955. – 1960. Napušta novinarstvo te se posvećuje uređivanju i tiskanju pjesničkih djela.

21. siječnja 1957. rodio mu se i drugi sin, Tomislav, budući književni prevoditelj.

- Izlake mu, jedna za drugom, zbirke pjesama koje su ga vrlo brzo potvrdile kao vodećeg pjesnika svoga naraštaja: *Put u nepostojanje* (1956.), *Početak zaborava* (1957.), *Darežljivo progonstvo* (1959.) te neobična knjiga autentičnih zapisa umobolnih osoba pod naslovom *Iskrišta u tmini* (1957.). Godine 1959. pokreće i dvotjednik “Književna tribina”; izaći će 25 brojeva.
1961. Glavni urednik novopokrenutog tjednika za kulturu “Telegram”, Mirko Božić, poziva Mihalića da bude grafički urednik lista.
 “Ispekavši obrt” u Lykosu, odsad se pa nadalje, do kraja života, izdržava upravo obavljanjem svakovrsnih tehničkih, grafičkih, lektorskih i uredničkih poslova.
 Ponovno u vlastitoj nakladi, tiska zbirku pjesama *Godišnja doba*.
1962. Na opće iznenađenje, dobiva Nagradu grada Zagreba (iz ruku znamenita gradonačelnika Većeslava Holjevca).
1964. Tajnik Društva hrvatskih književnika (u to doba Društva književnika Hrvatske). Predsjednik je Dragutin Tadijanović. Uprava široke ruke prima u Društvo dvadesetak najmlađih pisaca, mahom razlogaša.
1965. Tajnik Saveza književnika Jugoslavije u Beogradu. Za svoga mandata uspijeva postići konfederalni model književničkih društava u zemlji. Beogradski Savez odsad je samo neka vrst koordinacijskog tijela. “Republička” društva postala su posve samostalna, posvećena promicanju kultura svojih naroda.
 Osniva časopis “Most/The Bridge”, no već njegov treći broj “preselit” će u Zagreb te će ga sve do danas kao svoje glasilo izdavati Društvo hrvatskih književnika.
1966. Povratak u Zagreb. Ponovno tajnik, uz predsjednika Vlatka Pavletića.
 Radi i opet u “Telegramu”.
 Prepun novih ideja, utemeljuje više novih oblika književnog života. Zajedno s Josipom Pupačićem i Antunom Šoljanom sastavlja za dugo vremena mjerodavnu *Antologiju hrvatske poezije XX. stoljeća*. Tijekom života objavit će ih još pet, od toga četiri na stranim jezicima: slovenskom, makedonskom, francuskom i njemačkom.
1967. Jedan od sedmorice sastavljača znamenite *Deklaracije o nazivu i položaju hrvatskoga književnog jezika*, da bi njezin integralni tekst, koristeći svoj položaj u “Telegramu”, dana 15.

ožujka i objavio. Time je izravno pridonio nastanku jednoga od ključnih datuma hrvatske povijesti u njezinu komunističkom razdoblju.

Pokreće međunarodne Zagrebačke književne razgovore. Od sad pa do sloma Jugoslavije Mihalić će imati ozbiljnih “problema s vlastima”. Od jačih progona štite ga štovatelji i prijatelji.

1968. – 1972. Jedna od ključnih osobnosti hrvatskoga književnog života. Kao takav posebno ciljanom metom komunističkih vladodržaca, kojima su jezik, književnost i književnici, baš kao i vjera, bili crvenom krpom većeg ili manjeg stupnja nadražljivosti. Svojom poslovničom zauzetošću za viši status hrvatske književnosti uspio je uspostaviti i međunarodne veze pa postaje sve zapaženiji, što će reći i sve prevedeniji pjesnik.

Kolovoza 1968., u jeku sovjetske okupacije ondašnje Čehoslovačke, zatječe se u Pragu, odakle se zadnjim mogućim vlakom (Vlakom slobode) uspijeva prebaciti do Beča.

Kao tajnik DHK-a (predsjednik je bio Ivo Frangeš) snosi nemile posljedice ugušenja hrvatskog proljeća u prosincu 1971. Smijenjen i ponižavan, ostaje bez stalna radnog mjesta. Izdržava se honorarima za najslabije plaćene poslove u grafičkoj djelatnosti. Premda nesklon ikojem tipu političke djelatnosti, jednostavno kao lenjinski fekalno obilježena “inteligencija”, ostaje na “crnoj listi” zapravo sve do nastanka slobodne i nezavisne Republike Hrvatske.

1973. – 1983. Premda živi u vrlo skućenim obiteljskim i profesionalnim uvjetima, izložen pogrdama i dojavama uhoda i trećerazrednih literata, književnički mu ugled osigurava tiskanje novih zbirki pjesama. Uz pomoć prijatelja i poklonika koji u nakladnim ustanovama zadržavaju utjecaj, njegova se pjesnička riječ čuje sve jasnije i glasnije.

Od 1978. obavlja tehničke poslove oko niza Pet stoljeća hrvatske književnosti u Matici hrvatskoj. Jedan za drugim niču prijevodi na europske jezike, što će se nastaviti do kraja života.

1984. Zalaganjem akademika Marijana Matkovića izabran je za izvanrednog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, u kojoj će poslije, u nešto slobodnijim intelektualnim uvjetima, od 1987. biti i urednikom časopisa “Forum”.

1985. – 1990. Kao marljiv književni djelatnik često, unatoč zaprekama, putuje u inozemstvo na književne priredbe, koje se nerijetko priređuju njemu u čast.
1991. Redoviti član HAZU.
1993. Tajnik Razreda za književnost HAZU.
1998. U nakladničkoj kući Naprijed izlaze mu vlastoručno uređene *Sabrane pjesme*. U njima su konačne verzije svih zbirki. A njih je, nakon znamenitih *Godišnjih doba* iz 1961., tijekom tri desetljeća izišlo čak devetnaest: *Ljubav za stvarnu zemlju* (1964.), *Prognana balada* (1965.), *Izabrane pjesme* (1966.), *Jezero* (1966.), *Posljednja večera* (1969.), *Vrt crnih jabuka* (1972.), *Klopka za uspomene* (1977.), *Izabrane pjesme* (1980.), *Pohvala praznom džepu* (1981.), *Atlantida* (1982.), *Tihe lomače* (1985.), *Iskorak* (1987.), *Izabrane pjesme* (1988.), *Ispitivanje tišine* (1990.), *Zavodnička šuma* (1992.), *Baršunasta žena* (1993.), *Karlovački diptih* (1995.), *Približavanje oluje* (1996.) i *Pandorina kutija* (1997.).
1999. – 2005. Predsjednik Društva hrvatskih književnika.
2000. U nakladi DHK-a izlazi mu zbirka *Akordeon*.
2002. U lipnju u DHK-u neuspio ljevoidni puč protiv Mihalića kao predsjednika.
U kolovozu dobiva Zlatni vijenac Struških večeri poezije, najuglednije pjesničko odličje na svijetu.
2004. U povodu pedesete obljetnice tiskanja svoje prve zbirke, objavljuje zbirku *Močvara*.
2005. Objavljuje svoju zadnju zbirku *Posljednja večera*.
2006. U studenome smješten u zagrebački Klinički bolnički centar Rebro, naglo iscrpljen tjelesno i duševno. Potom premješten u Dom za starije i nemoćne osobe Godan na Srebrnjaku.
2007. Oboljevši krajem siječnja dodatno i od upale pluća, vraćen u bolnicu Rebro, gdje umire 5. veljače.
Pokopan na Mirogoju 7. veljače.

A. S.